

רע"פ 271/16 - ילנה שפיר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 271/16

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקשת:

ילנה שפיר

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 13.12.2015, בעפ"ת 35949-08-15, שניתן על-ידי כב' השופט הבכיר א' כהן

בשם המבקשת:

עו"ד עופר חורש

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט הבכיר א' כהן), בעפ"ת 35949-08-15, מיום 13.12.2015, בגדרו נדחה ערעורה של המבקשת על הכרעת דינו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופטת ש' לארי-בבלי) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתת"ע 4968-10-14, מיום 23.6.2015.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקשת הוגש כתב אישום, המייחס לה עבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיפים 62(א), 64ב(א)(3) ו-39 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], בצירוף תקנה 169א לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 22.8.2014, בשעה 02:47 או בסמוך לכך, נהגה המבקשת ברכבה, כשהיא שיכורה. עובדת שכרותה של המבקשת נקבעה, כך על-פי כתב האישום, על יסוד דגימת אויר נשוף מפיה, בה נמצא ריכוז של כ-435 מיקרוגרם לליטר אחד של אויר נשוף.

3. בבית המשפט לתעבורה, כפרה המבקשת במיוחס לה בכתב האישום. לטענתה של המבקשת, היא שתתה ככוס וחצי של יין, עובר לבדיקת השכרות שנערכה לה, ולכן לא היתה שיכורה בעת בדיקה זו. לכל הפחות, כך נטען, יש לזכות את המבקשת מעבירה זו, מחמת הספק, לנוכח מספר פגמים מהותיים אשר נפלו בהליך ניהול ההוכחות בעניינה. ביום 23.6.2015, לאחר שמיעת טענות הצדדים, החליט בית המשפט לתעבורה להרשיע את המבקשת במיוחס לה בכתב האישום. בית המשפט לתעבורה נתן דעתו לכלל הפגמים שנפלו, לשיטתה של המבקשת, בניהול ההוכחות בעניינה. כך, נקבע כי לא נפל כל פגם באי-זימונה להעיד של שוטרת נוספת, שנכחה בעת עיכוב המבקשת לבדיקת השכרות. לגישתו של בית המשפט לתעבורה, הוכח כי לשוטרת זו לא היתה כל אינטראקציה עם המבקשת במהלך הבדיקה. עוד נדחתה הטענה, כי נדרש היה לאפשר למבקשת לזמן לעדות גם את עובדי המעבדה החתומים על תקינות מכשיר הנישוף (להלן: עורכי התע"צ). בית המשפט לתעבורה קבע, בהקשר זה, כי המבקשת לא זימנה לעדות, ביוזמתה, את עורכי התע"צ, ומכאן שהיא אינה יכולה להלין, בדיעבד, על היעדר זימונם.

4. בגזר דין, אשר ניתן בו ביום, פסל בית המשפט לתעבורה את רישיון הנהיגה של המבקשת, לתקופה בת 24 חודשים. עוד הושתו על המבקשת, 6 חודשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי, למשך 3 שנים; וקנס כספי, בסך 2,000 ₪.

5. המבקשת ערערה על הכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה לבית המשפט המחוזי בירושלים, וערעורה נדחה, ביום 13.12.2015. בית המשפט המחוזי קבע, כי המבקשת הקפידה למלא אחר הוראות השוטרים שערכו אותה לבדיקת השכרות, ולכן אין ממש בטענותיה כי השוטרים שערכו אותה לא השגיחו עליה, בזמן שערכה את בדיקת הנישוף. עוד נקבע, כי לא היה טעם של ממש בזימונה לעדות של השוטרת הנוספת שנכחה בעת הבדיקה, שכן שוטרת זו לא טיפלה בבדיקת השכרות שנערכה למבקשת. לבסוף, נדחתה טענתה של המבקשת, לפיה נדרש היה לזמן לעדות את עורכי התע"צ. לשיטתו של בית המשפט המחוזי, לא הועלתה על-ידי המבקשת כל טענה נגד תקינות מכשיר הנישוף, לגופו של עניין, ולכן לא היה צורך לזמן לעדות את עורכי בדיקת תקינותו של המכשיר. מכל מקום, כך נקבע, טענתה זו של המבקשת הועלתה רק בשלב מתקדם של הדיון בבית המשפט לתעבורה.

הבקשה לרשות ערעור

6. בבקשה שלפניי, טענה המבקשת כי קיימות שתי עילות המצדיקות עריכת דיון בעניינה, בפני בית משפט זה. העילה הראשונה, לשיטתה של המבקשת, נעוצה בהימנעותה של המשיבה מלזמן לעדות את השוטרת הנוספת שנכחה בעת עיכובה של המבקשת לבדיקת השכרות. נטען, כי מחדלה זה של המשיבה פגע ביכולתה של המבקשת להתגונן מפני המיוחס לה. זאת שכן, לגישתה של המבקשת, יתכן כי היה בידי שוטרת זו כדי לשפוך אור על סוגיות נוספות שארעו במהלך בדיקת השכרות של המבקשת, סוגיות אשר לא נבדקו, במהלך דיון ההוכחות שנערך בפועל. העילה השנייה עליה הצביעה המבקשת, עניינה בסירובו של בית המשפט לתעבורה לאפשר לה לזמן לעדות את עורכי התע"צ. נטען, בהקשר

לכך, כי נדרש היה לאפשר להגנה לזמן עדים אלו, כך שיתושאלו בכל הנוגע לתקינותו של מכשיר הינשוף, באמצעותו נערכה בדיקת השכרות למבקשת.

דיון והכרעה

7. דין הבקשה להידחות. הבקשה אינה נמנית על המקרים החריגים המצדיקים עריכת דיון ב"גלגול שלישי" בפני בית משפט זה. זאת שכן, הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות או סוגייה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לבקשה, ולא קיים חשש מפני עיוות דין או אי-צדק של ממש שנגרם למבקשת (רע"פ 157/15 אברג'יל נ' מדינת ישראל (14.1.2016); רע"פ 99/16 מוטלק נ' מדינת ישראל (5.1.2016); רע"פ 8421/15 וויל נ' מדינת ישראל (3.1.2016)). די בטעם זה, כשלעצמו, כדי לדחות את הבקשה לרשות ערעור שלפניי.

8. אוסיף, למעלה מן הצורך, כי אין בידי לקבל את השגותיה של המבקשת גם לגופו של עניין. אשר לטענה, לפיה היה מקום לזמן לעדות את השוטרת הנוספת שנכחה בעת עיכובה של המבקשת לבדיקת השכרות, הרי שלטעמי, אין בטענה זו כל ממש. בית המשפט לתעבורה מצא כמהימנה את עדותו של השוטר שערך למבקשת את בדיקת השכרות, כאשר מדבריו עלה כי השוטרת הנוספת לא היתה מעורבת בבדיקת השכרות שנערכה למבקשת. לכך יש להוסיף, את דבריה של המבקשת עצמה, כי השוטרת הנוספת שהיתה בניידת, לכל אורך התהליך, ולא היתה לה כל אינטראקציה עמה. משכך, לא ברור במה תוכל עדותה של אותה שוטרת לתרום להגנתה של המבקשת. כמו-כן, ובהתייחס לטענה כי היה מקום להעיד את עורכי התע"צ, הנני תמים דעים עם הערכאות הקודמות, כי מדובר בטענה שנטענה רק בדיעבד, שעה שהמבקשת נמנעה מלזמן את עורכי התע"צ ביוזמתה. בנסיבות אלה, צדק בית המשפט לתעבורה בקובעו כי אין לה למבקשת, בהקשר זה, אלא להלין על עצמה. מעבר לזאת, המבקשת לא הצביעה על כל פגם שדבק בבדיקת הינשוף שנערכה לה, הן בהיבט הפרוצדורלי והן בהיבט תקינות המכשיר, ומכאן שעל פני הדברים, לא היתה כל הצדקה להורות על זימונם לעדות של עורכי התע"צ, גם לגופו של עניין.

9. הבקשה לרשות ערעור נדחית, אפוא.

ניתנה היום, ז' בשבט התשע"ו (17.1.2016).

ש ו פ ט